

v lavici na mých hodinách v Královské námořní akademii, povězte, kam vás vítr zavál,“ vyběhl jej a společně se usadili na nedalekou lavičku.

„Před pár dny jsem se vrátil z HMS Glasgow, na kterou jsem nastoupil před čtyřmi roky, hned po zkouškách. Pluli jsme hlavně po Karibském moři a chránili konvoje zboží z Nové země,“ odvětil lehce nostalgicky Johnson.

„Předtím jste byl praporčíkem kde?“ dotázal se profesor zvědavě.

„Během studia jsem byl rok na jedné šalupě,“ mávl rukou. „Tohle by mohlo být snad poprvé, co se dostanu na moře v pořádné fregatě nebo válečné lodi,“ spekuloval nad touto skutečností a zaťukal na dřevo, aby nic nezakřikl.

„Věřím, že už by vám změna velmi prospěla,“ pousmál se. „Nikdy ale nezpochybňujte kvalitu a půvab našich lodí, jakkoliv malých,“ a varovně zvedl vrásčité ukazováček. „Pamatuji si, když se ta pěkná, rychlá fregata o dvaceti dvanáctiliberních dělech ještě stavěla, chlapče,“ zavzpomínal a opřel se opět o lavičku.

„Omlouvám se, ale už bych rád konečně dostal možnost dokázat, čeho jsem schopen,“ snažil se ospravedlnit.

„Já vím,“ usmál se shovívavě na svého žáka. „Přišel jste se sem jen tak podívat?“ dodal, aby řeč nestála.

„Dnes jsem byl pozván na schůzi Ministerstva námořnictví,“ pochlubil se. „Upřímně jsem překvapen. Podle mě tam budu muž s nejnižší hodností.“

„To je doopravdy čest, chlapče. Takové pocty se nedostane každému,“ přitakal mu profesor.

„Což mi připomíná...,“ sáhl rukou do kapsy kabátu, aby se podíval na kapesní hodinky. „Už bohužel budu muset jít, rád jsem vás ale viděl,“ vstal a teprve potom, co učitel opětoval pozdravy na rozloučenou, vyrazil po prашné cestě směrem k budově Královského námořnictva.

Sílnice byla zaplněna kočáry a chodníky lidmi, kteří buď cestovali do některé z přilehlých administrativních budov, nebo šlo o návštěvníky kochající se uměleckými stavbami nebo rozlehlými zahradami. Dlouhá řada domů natěsnaných z obou stran třídy představovala nekonečný tunel. Po krátké cestě dorazil k třípatrové budově nacházející se mezi divadlem a kanceláři. Ladně bral schody po dvou, aby neztrácel čas.

Vešel dovnitř a ocitl se ve vstupní hale rozdělující dům na příslušná křídla, kde každé jednotlivé zasedání, porady či kanceláře politiků měly své vyčleněné místnosti. Vydal se po točitém schodišti do druhého patra, kde se shromáždění, jehož byl členem, konalo. Bedlivě sledoval čísla místností, až někde v půlce dlouhé chodby zastavil u dvoukřídlých dveří. Stoupl si k oknu naproti nim a opřel se o parapet, kde vyčkával na příchod politika, který ho sem pozval. Na stěnách si teprve až teď všimnul maleb s loděmi a námořními bitvami, různých kýčů, ale také meče s mušketou, jež vyplňovaly jinak nudné bílé koridory. Po krátkém čekání se z konce chodby přiřítit zpocený, obtloustlý, ale velice vážený správce Westminsterské námořní kanceláře. Ten si už z dálky prohlížel mladého muže čekajícího u dveří a kapesníkem si otíral orosené čelo. Hned jak k němu dorazil, nastavil pravici s několika prsteny, aby se mohl s panem Johnsonem pozdravit.

„Dobrý den, Henry, nemusel jste na mě čekat, hlavně když mám sám zpoždění, ale tak pojdte, dneska máme důležitou schůzi, ve světě i na moři se dějí věci,“ zadýchaně, leč nadšeně oznámil. Oba vešli do místnosti plné lidí sedících kolem dlouhého dubového stolu. Do čela zasedl správce a rukou pobídl Henryho, aby se posadil do zbývající prázdné dřevěné židle s čalouněnými zády. Zbytek míst již obsazovali kapitáni, admirálové a jiné vysoce postavené osoby. Seděli zde jak politici ve věci kolonií Nového světa, tak kapitáni známých lodí, jako je například HMS Ocean nebo HMS Queen.